

In memoriam Fernand De Backere

Samen hebben we zo vaak gepraat, over Heist en over Heyst Leeft, en over wat we nog allemaal zouden kunnen doen.

Iets wat ik wel honderd keer aan Fernand gevraagd heb was het vertellen van zijn levensverhaal. Maar steeds was er wel ergens een reden omdat nog wat uit te stellen. Want Fernand moest vlug terug naar de drukkerij, moest vlug nog iets herstellen, moest vlug terug naar Martha, zijn vrouw.

Gedurende al die jaren die ik met Fernand in Heist Leeft mocht samen zijn, kwamen er af en toe wel puzzelstukjes van zijn levensverhaal boven, maar de eigenlijke puzzel hebben we niet kunnen maken.

Hoe hij nu eigenlijk drukker geworden was? Hoe het kwam dat hij zo goed Marcel Vandewiele (ooit ondervoorzitter van het Europees Parlement) kende? Wat hij precies tijdens de oorlog heeft gedaan? Hoe het kwam dat hij vroeger Joseph Ampe, de latere pastoor van Heist, leerde kennen?

Vele vragen zonder antwoord. Vragen die voor een stuk altijd onbeantwoord zullen blijven...

Zoon Eddy was zo vriendelijk om even met ons te praten over vader Fernand, en zo hebben we toch de levenspuzzel kunnen samenstellen.

De ouders van Fernand waren Albert De Backere, gevelschilder, en Zenobie Bogaert (dochter van de smid), uitbaatster van het drankwinkeltje Het Ankertje op het Canadezenplein (nu De Bolle).

Er waren vier kinderen in het gezin, waarvan Fernand de oudste was.

Na zijn school in Heist ging Fernand naar de technische school van de Boeverie in Brugge om zich voor te bereiden op het beroep van drukker.

Het is daar dat hij student Marcel Vandewiele leerde kennen. De grote kajotter en ACW-voorman die later Volksvertegenwoordiger, Staatssecretaris en lid van het Europees Parlement zou worden.

Fernand was een dynamische jonge kerel en schrikte er dan ook niet voor terug tijdens de oorlog als weerstander te werken voor het vaderland. Vandaar zijn erkenning als weerstanders.

Fernand vluchtte naar Frankrijk, werd opgepakt en belandde uiteindelijk in Duitsland als gedeporteerde.

Hij moest onmiddellijk na de oorlog zijn legerdienst vervullen (24 maanden) en kwam zo terecht in het bezettingsleger. Daar was Joseph Ampe legeralmoezenier en Fernand hield debeste herinneringen over aan die man, en het samen beleven van een kerstavond. Onverwacht maakte hij zo kennis met de latere pastoor van Heist.

Ondanks alles wat hij meegemaakt heeft en niettegenstaande zijn erkenningen heeft hij nooit medailles of eretekens aangevraagd... hij hield er niet aan te pronken met wat hij in zijn eigen hart geborgen hield.

In 1948 huwde hij met Martha Devent. In hetzelfde jaar kwam hij als jonge drukker terecht in de drukkerij Bloemendaal in Beernem bij de familie Deprest. Hij evolueerde er tot volleerde stielman.

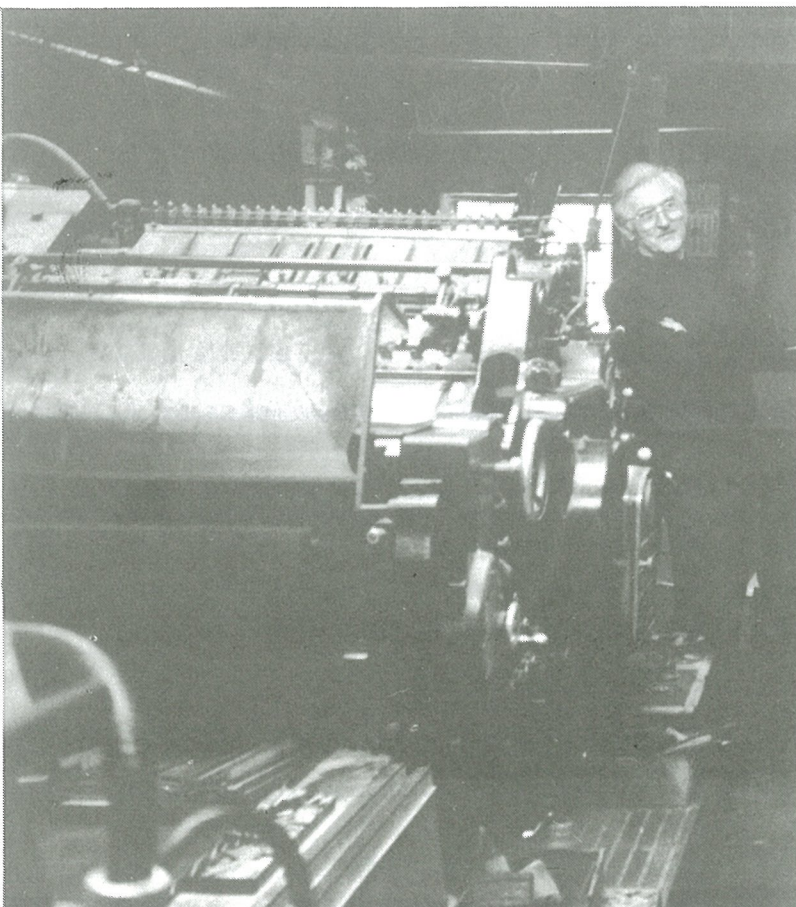
In 1953, het jaar van de overstroming, precies 50 jaar geleden, startte hij een eigen zaak "Eddy Druk" in de Kardinaal Mercierstraat.

Niet zo eenvoudig, want hij moest optornen tegen gevestigde waarden als drukkerij Ghysaert en drukkerij Verstraete.

Maar Fernand kende het klappen van de zweep en met vallen en opstaan kon hij een mooie zaak uitbouwen.

In 1960 vestigde hij zich op de huidige locatie in de Hendrik Conciencestraat.

Zoon Eddy is er nu zaakvoerder en zijn dochter is de derde generatie in dienst.

Naast de professionele bezigheden had Fernand ook een maatschappelijke betekenis. Vooral in sportmiddens was hij een niet weg te cijferen mijnheer.

Zijn eerste grote "dada" was de minivoetbal.

Op vraag van Wilfried Desmedt deed hij er zijn intrede.

De ploeg noemde zich "Sportiva".

Fernand werd materiaalmeester en later voorzitter.

Later werkte hij nauw samen met de gebroeders Savels (Roger en Richard).

Maar ook de judo wenkte.

Vriend Jacques Neyts, trainer van KODOKAN, vroeg Fernand als voorzitter... en Fernand deed het vele jaren, met hart en ziel, tot in de jaren 80.

De judoclub was toen gevestigd in de zaal van Charles le Bon in de Kerkstraat. Later ging men naar de lokalen onder de tribune van het stadion De Taeye.

Een groot stuk van zijn leven wijdde Fernand aan Heyst Leeft.

Samen met de eerste voorzitter en initiatiefnemer Joseph Degroote en eerste secretaris Danny Vantorre stond hij mee aan de wieg van dit nieuw Heistenaartje (als antwoord op Cnoc is ier).

Zelf had ik het geluk er bij te kunnen zijn van bij die prille start en zo kan ik als bevoorrechte getuige zeggen dat Fernand zich voor Heyst Leeft onvoorwaardelijk vrij maakte, ondanks de drukke beroepsbezigheden.

Fernand was een bron van inspiratie, was minzaam binnen het bestuur en was dé vormgever van onze succesvolle tentoonstellingen.

Moest er iets getekend worden, moest er een lay-out verzorgd worden, moest er iets ingekaderd worden... 't was bij Fernand te doen.

Hij had ook de goede contacten om een en ander gedaan te krijgen.

Zoals we al eerder schreven nam hij in 1978 tijdelijk het voorzitterschap waar. Dat tijdelijke heeft hij zowat twintig jaar uitgevoerd.

Het was pas toen het familiaal te zwaar werd dat hij met spijt in het hart moest afhaken.

Maar als ere-voorzitter bleef hij de band met Heyst Leeft behouden en keek hij telkens weer uit naar de komst van de teksten voor het boekje dat in de drukkerij wordt samengesteld.

Maar helaas werd hij ook door ziekte geveld en heeft hij die laatste strijd verloren...

Is Fernand gekend als de man van Heyst Leeft, dan is hij evenzeer gekend als de man van het "Cinemabladge".

Een verhaal op zich, met familiale roots.

Fernand was gehuwd met Martha Devent, wiens moeder een Vantorre (of een Foks) was.

En wie Foks zegt denkt aan Arthur Vantorre die uitbater was van de cinemas Metro en, Moderne.

Cinema Palace was van de concurrentie... en die was er.

Het was dus nodig om de mensen te informeren over de films die zouden gespeeld worden.

Dit gebeurde door de grote affiches (waar de pastoor soms op bepaalde afbeeldingen klevers kwam plakken...) maar ook door het cinemabladge.

Het cinemablاد is na het verdwijnen van de cinemazalen in Heist, het reclameblad geworden, maar door vele Heistenaars nog steeds onder de eerste naam gekend.

Zoon Eddy kwam in 1962 meteen leercontract in dienst en is nu al een volle dertig jaar actief in Heist, nu ook met een mooie winkel.

Al die jaren kwamen de Heistenaars bij Fernand en Martha voor de geboortekaartjes, de huwelijksaankondigingen en spijtig genoeg ook voor de overlijdensberichten en "doodzandjes"...

En nu mag het ook wel eens gezegd : Fernand heeft ook dikwijls gezinnen gedepanneerd... wanneer zij moeilijkheden hadden om hun drukwerk te betalen en wanneer hij wist dat het geen profiteurs waren, kon hij wel eens iets laten vallen.

Zo was hij ook voor de verenigingen. Wanneer die krap bij kas zaten, dan rondde hij af naar beneden, of ging hij zelf op zoek naar sponsors.

Fernand was ook een kunstenaar en kon mooie affiches ontwerpen, die hij dan zelf ook drukte.

De drukkerij heeft dan ook nog en schat aan dokumentatie, wat door Fernand zorgvuldig werd bewaard en door Eddy wordt gekoesterd.

Wanneer we een artikel wilden schrijven dan gingen we eerst even langs bij Fernand. En bijna altijd zei hij ons : ik heb daarover nog wel iets liggen !

Vroeger werd er tijdens de zomer ook wekelijks een zomerprogramma gedrukt... bij Fernand. Dit bevat ook veel informatie over hoe de mensen zich konden vermaken zoveel jaren terug.

Met deze kleine bijdrage hebben wij Fernand voor een laatste maal (en eigenlijk ook voor de eerste keer) in een bijzonder daglicht willen plaatsen, want hij verdiende dat.

Wij houden aan hem de beste herinneringen en denken vaak terug aan de drukker, de voorzitter en de ere-voorzitter.

André Desmidt